

The illustration is a pastel painting. In the center, a woman with long, flowing red hair and blue eyes looks directly at the viewer. She wears a vibrant blue hooded cloak and a small blue gem on her forehead. To her right, a white horse with a brown bridle and a blue gem on its forehead nuzzles her. The background features a sunset or sunrise with purple, pink, and orange clouds against a blue sky. On the left, a black wrought-iron fence is visible. The overall style is soft and ethereal.

*Lucie
Navrátilová*

Maraveův klíč

Kniha druhá

Lucie Navrátilová

MARAVEŮV KLÍČ

Kniha druhá

1. kapitola – Rozdělení

Lerianne kráčela po šterkem vysypané cestičce v zahradách otcova paláce. Tempo své chůze automaticky přizpůsobila královně Vieře, kterou na procházce zahradami doprovázela. Bylo to poprvé, co se s Vierou ocitla sama – když nepočítala dvě dvorní dámy, které je následovaly v takové vzdálenosti, aby nenarušovaly jejich soukromí. Dokud s nimi byli její otec nebo matka, nemusela se Lerianne o náměty ke konverzaci nijak starat. Ale teď najednou nevěděla, o čem s Vierou mluvit. Zdálo se, že všechna společenská témata již byla vyčerpána a věci, o kterých by mluvila ráda, nebyly podle všeho pro takovou příležitost vhodné. Vlastně nebyly vhodné pro žádnou příležitost – alespoň podle její matky.

Poslední rok vedla dvojí život a mimo Jakuba o tom nikdo nevěděl. Její návštěvy Calethonu zůstaly tajností jenom díky tomu, že její rodiče byli často tolik zaměstnáni, že na ni neměli čas dohlížet, a služebnictvo už dávno vzdalo snahu mít alespoň povšechný přehled o tom, kde se jejich princezna nachází. Dříve byl jejím hlavním spojencem otec. On měl větší pochopení a Lerianne se často zdálo, že mu i trochu dělalo radost, že byli v určitém smyslu spiklenci proti její matce, která z nějakého důvodu považovala všechny aktivity, které ji opravdu bavily, za nevhodné pro princeznu. Lerianne měla někdy pocit, že jí to snad dělala naschvál. Každopádně jestli byla její matka

v něčem úspěšná, bylo to vytvoření nyní už hluboce zakořeněného dojmu, že celá osobnost mladé princezny byla prostě nevhodná. Lorianne se dřív snažila nepřekračovat určité hranice – ty hranice jí obvykle nastavoval otec. Tam, kde on řekl, že už její chování není žádoucí, se Lorianne vždy zastavila a udělala krok zpět. Ale od doby, co byla s Jakubem, se její perspektiva v mnohém změnila, a ona se pozvolna začínala sama sebe ptát, jestli to, že je její osobnost pro princeznu nevhodná, náhodou neznamená, že by měla žít jiný život. Nakonec by mohla být mnohem spokojenější prostě jako paní z Egeltonu. To jí vůbec neznělo špatně. A když o tom tak přemýšlela, zrovna tak by byla spokojená prostě jako Lorianne, žena klíčníka Jakuba. Stačilo by jí to. Ať si její matka myslela cokoli jiného, ona věděla, že by jí to stačilo.

Jenže tu stále byl jeden velký zádrhel – nemohla si vybrat svůj život. Byla eriennskou princeznou – a bohužel jedinou dědičkou eriennského trůnu. Pokud by bývala měla sourozence, nejspíš by už dávno ztropila doma scénu a vydupala by si svolení rodičů žít svůj život, jak sama uznala za vhodné. A pokud by jejich svolení nedostala, stejně by se zařídila po svém. Ale tady nešlo jen o ni a o její rodiče. Šlo o celou zemi.

Vzpomněla si na rozhovor, který s otcem vedla před Vieřiným příjezdem. Přišel za ní do jejích pokojů, právě když dojedla oběd, který jí její matka nechala přinést.

„Musíme si vážně promluvit, Leri,“ řekl jí, když si vedle ní sedl na pohovku pod oknem.

Už dlouho jí neoslovil zkrácenou verzí jejího jména a jí v tu chvíli přišlo zvláštní, že zatímco její otec ji oslovoval Leri, Jakub jí říkal Anne. Zdálo se, jako by toto rozdělení ilustrovalo stav jejího života – rozpolceného mezi dvěma zcela odlišnými světy. Svět královské rodiny a svět obyčejných lidí. Svět složitých jednání, politiky, diplomacie a svět jednoduchých, ale zvláštním způsobem uspokojivých činností. Svět, do něhož se narodila, a svět, do kterého ji táhlo srdce.

„Já vím, že ti přijde, že je na tebe matka příliš tvrdá,“ pokračoval její otec, „a nebudu zastírat, že já tento názor často sdílím. Pořád v tobě vidím svoji malou holčičku,“ dodal a s úsměvem jí pohladil po porcelánově bílé tváři. „Ale musíme si oba přiznat, že tvoje matka má pravdu. Už nejsi dítě. Nemůžeš pořád žít v tom svém světě. Toulat se po lesích a loukách na koni a utíkat od svých povinností. Když pomínu skutečnost, že i v srdci Erienny tě může takové chování přivést do nebezpečí, měla by ses začít vědoměji připravovat na svou budoucnost. Čas utíká jako voda, holčičko, a ani se nenaděješ a bude z tebe královna. Myslím, že pro tebe ta změna bude mnohem jednodušší, když už se na ni začneš připravovat teď. Vládce musí jednat tak, jak od něj lidé očekávají, aby jim dodal pocit kontinuity a tradice. Lidé nechťejí mít královnu, co se toulá po lesích a většinu času nikdo ani neví, kde vlastně je. Rozumíš, co se ti snažím říct?“

Mluvil s ní velmi vlídně, citlivě, jako by se bál, že jí jeho slova ublíží. Ale zároveň byla v jeho hlase znát určitá definitivnost. Snad jí chtěl dát najevo, že ať jí to ublíží nebo ne, její alespoň částečná dosavadní svoboda byla u konce, a je třeba čelit kruté realitě.

„Rozumím,“ přikývla Lorianne. Nechtěla mu to ztěžovat, ale současně cítila, že jestli je ještě nějaká možnost změnit směr, jímž se její budoucnost bude ubírat, musí ji využít nyní, jinak ji ztratí navždy. Proto dodala: „Ale přála bych si, aby být dobrou královnou ve vašich očích neznamenal, že musím přestat být sama sebou.“

Nemusela upřesňovat, že měla na mysli jeho i matku. Z kontextu celé situace to bylo více než patrné.

„Chci říct, že podle vás stačí, abych se uměla chovat, dokázala dlouze konverzovat o čemkoliv nebo přesněji řečeno o ničem, a abych vynikala v tanci, hudbě a dalších činnostech, které s vládnutím nemají nic společného. Přece dobrý vládce také potřebuje rozumět svým poddaným. Chápat jejich životy, znát jejich potřeby. Ale o tomhle se v paláci nemluví. O skutečném světě mě při mém vzdělávání nikdo nic nenaučil.“

„Nepleť si náš skutečný svět s jejich světem,“ řekl otec najednou přísně. „Já vím, že jsi v Asylii našla určitou míru zalíbení ve společnosti prostých lidí, ale nikdy nezapomeň, že mezi tebou a jimi je obrovská propast. Oni ti nikdy nebudou rozumět a ty nikdy nebudeš rozumět jim. Žijeme vedle sebe, ale ne spolu. Chápeš, co tím myslím?“

Lorianne cítila, jak se jí hrne krev do tváří. Přála si, aby si otec ničeho nevšiml.

„Chápu, ale nesouhlasím s tím,“ odpověděla Lorianne bez zaváhání. Otce její odpověď zjevně překvapila. Poposedla si, aby k němu seděla víc čelem. „Mezi nimi a námi není žádný rozdíl mimo toho, že jsme se narodili do jiných rodin. Jsme stejní jako oni, jen...“

„Takhle nesmíš myslet a už vůbec takhle nesmíš mluvit,“ přerušil ji otec ostře. „Tví poddaní musí vždycky věřit, že jsi něčím víc než oni. Ty sama tomu musíš věřit.“

„Ale proč? Přece není špatné dávat lidem najevo respekt...“

„Protože ve chvíli, kdy lidé začnou mít pocit, že mezi tebou a jimi není žádný rozdíl, velmi brzy se také začnou ptát, proč ty si žiješ nad poměry a oni drou bídu s nouzí. Podívej se na všechny ty zmatky, které vyvolává Buřič. A to je jen jeden muž, který hlásá to, co ty jsi právě řekla. Pokud tomu uvěří dostatečné množství lidí, máme před sebou otevřenou rebelii. A věř mi – to není něco, co bys chtěla řešit.“

Když Lorianne neodpověděla, pokračoval: „Proč si myslíš, že se nikdy nikdo nesnažil zpochybnit Charlesovo postavení? Nebo Marionino? Ani lidé, kteří je nenávidí, by nikdy nezpochybnili jejich právo na vládu nad jejich lidem.“

Lorianne pokrčila rameny.

„Protože oni jsou něčím víc, než ostatní.“

„Přesně tak. A ty musíš být také.“

„Ale to přece není totéž. Já nemám žádné zvláštní schopnosti, žádnou moc. Dokonce se zdá, že ani žádné předpoklady pro vládnutí...“

„Máš vzdělání a zázemí rodiny a poradců,“ přerušil ji opět otec, a aby dodal důraz svému argumentu, uhodil se dlaní do kolene.

„Tak proč se mám tvářit, že jsem něco víc? Nestačí prostě uznat, že jsme stejní, jenom já jsem k tomu vychovaná – tak jako se třeba někdo vyučí kovářem?“

Samozřejmě že věděla, že to bylo směšné přirovnání, ale v principu měla přece pravdu. Její otec se ale zasmál.

„Jsi ještě tak naivní, holčičko moje. Běžní lidé jsou nevzdělaní a nekultivovaní. A vláda není řemeslo. Když je kovář špatným kovářem, nevydělá si na živobytí. Když je král špatným králem, bude strádat celá jeho země. Já vím, že ve všech vidíš jen to nejlepší, ale zkrátka věř mému slovu. Mezi námi a jimi jsou nepřekonatelné rozdíly. Tak to zkrátka je. A i když se vládce samozřejmě musí zabývat blahem všech svých poddaných, jeho vláda se neřídí snahou dát obyčejným lidem šťastný život. To je jejich vlastní práce. Naše práce je zajistit, aby země jako celek prosperovala. Aby byla bezpečná. Abychom měli kvalitní cesty a čistá města. Aby vyšší, stejně jako nižší páni drželi s námi a následovali naši vůli, protože oni jsou těmi, kdo spravují jednotlivé části naší země a starají se o rozkvět měst. Abychom měli dobré vztahy se správci a ostatními králi, a především s nejvyšším králem. Ale také abychom měli kvalitní armádu pro případ, že se nějaké vztahy pokazí a selžou diplomatické pokusy o jejich nápravu. Tohle je to, co řeší vládce. Ne, jestli je spokojený kdejaký kovář,“ zakončil svůj proslov opět se smíchem.

Lerianne hleděla do země. Otec ji jednou ruku objal kolem ramen.

„A proto, moje milá, se učíš především chovat ve společnosti. Protože abys mohla mít dobré vztahy s lidmi, kteří jsou klíčoví pro stabilitu tvé vlády, musíš s nimi umět mluvit, naslouchat jim a okouzlit je. Jsi krásná dívka. Jednou z tebe bude krásná královna a tví poddaní tě budou milovat. Budou za tebou chodit s různými přáními, prosbami a bolístkami a často se ti ten samý den sejdou dvě žádosti,

které si navzájem budou zcela odporovat. Proto je důležité vědět komu naslouchat. A odpověď je, samozřejmě, naslouchat lidem, kteří mají moc, protože oni budou tvojí prodlouženou rukou v této zemi. Jako žena nemůžeš vládnout silou. Musíš na to jít přes vztahy. A dej na moji radu – buduj vztahy s lidmi, které potřebuješ. A neztrácej čas s těmi, kteří tvé zemi nemohou nic dát. Buď k nim vlídná a blahosklonná, ale nevěnuj jim více času, než je nezbytně nutné.“

Po tomto dlouhém výkladu ji nechal o samotě, zatímco se topila v rozbouřených vodách rozčarování, zklamání a smutku. Jestli být královnou znamenalo, že se nemohla starat o obyčejné lidi nad rámec několika blahosklonných aktů pro zvýšení popularity svého trůnu, pak to byl jen další argument, proč nebýt královnou. A proč měli všichni pořád tendenci jí zdůrazňovat, že je krásná? Opravdu to bylo to jediné, na čem podle nich záleželo? Chtěla, aby o ní mluvili jako o chytré, odvážné, silné, empatické... bylo přece tolik možností!

Všechny ty aktivity připravené na Vieřinu počest, jí během následujících hodin a dnů vyhnaly myšlenky na rozhovor s otcem z hlavy. Zůstal jen podivný vtíravý pocit, že byla ve svém vlastním životě špatně – že ve skutečnosti patřila jinam. Poslední dobou byla neustále v něčí společnosti, a tak nemohla ani na chvíli vyrazit za Jakubem a jediný, s kým mohla otevřeně mluvit, byla její služebná Darina. Připadala si osamělá. A když teď poslouchala chroupání šterku pod svýma a Vieřinýma nohama a myslela na to, že v Calethonu zrovna probíhá svatební hostina, které se na pozvání hostinské chtěla s Jakubem účastnit, bylo jí do pláče.

Koutkem oka se podívala na Vieru. Na její vznešený obličej, který většinu času setrval ve výrazu milého zaujetí s lehkým úsměvem hrajícím na rtech. Působila tak laskavě, tak důvěryhodně.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ slyšela najednou Lorianne sama sebe.

Viera se na ni otočila s tím vlídným výrazem ve tváři.

„Samozřejmě, moje milá,“ odpověděla královna.

Lorianne zaváhala. Byla taková otázka vůbec vhodná? Ale kdy jindy bude mít příležitost vyslechnout si pohled někoho jiného? Ženy, která byla manželkou nejvyššího krále...

„Můj otec říká, že jako královna se musím starat o zájmy lidí, kteří jsou přínosem pro moji zemi,“ začala opatrně. „Ale já jsem vždy chtěla pomáhat obyčejným lidem, aby mohli své životy žít lépe.“

Nevěděla, co dodat, aby vyjádřila přesně, co ji trápilo, ale zdálo, že to nebylo potřeba. Viera se usmála a pokývala hlavou.

„Vím přesně, co máš na mysli. A tvůj otec má pravdu. Ale nezapomeň, že na vládu nebudeš sama. Budeš mít po boku muže, krále. Proč nenechat vládu nad zemí jemu a nepomáhat obyčejným lidem obyčejným způsobem?“

Lorianne se překvapeně zamračila.

„Co tím myslíš?“

Viera jí naznačila, aby se společně posadili na lavičku stojící nedaleko. Když si sedli, Viera vzala Lorianny ruce do svých.

„Když jsem se vdala za Owena, museli jsme si vyjasnit své role. Owen vždy rád slyšel můj názor na politickou situaci, ale nepřál si, abych mu do vlády přímo zasahovala. Má to svůj smysl,“ dodala, když viděla, jak se Lorianne zamračila. „On byl zvolený nejvyšším králem,

ne já. A pokud bychom se měli dohadovat o každém rozhodnutí, stálo by ho to zbytečně moc energie. Bohatě mu stačili ty hádky s radou, s ostatními králi, se správci...“ Mávla s úsměvem rukou. „Potřeboval vědět, že se mnou se hádat nemusí. Proto jsem se rozhodla věnovat se činnostem, které nebyly v rozporu s Owenovým jednáním, ale stále měly význam. A vlastně ve výsledku pozvedly prestiž nejvyššího krále.“

„Jaké to byly činnosti?“ zeptala se Lorianne opatrně.

Viera se trochu tajemně usmála, ale pak řekla: „Mí lidé mě informovali o tom, kde je v Revoně nejvíc potřeba pomoci. Třeba když nějaké město poškodil požár, navštívila jsem ho a přivezla lidem, co potřebovali. Někdy jsem také pomáhala ošetřovat zraněné. A jednou za měsíc jsem v Icailu přijímala obyčejné lidi, stejně jako nejvyšší král přijímá významná poselstva. Vyslechla jsem je a tam, kde to bylo možné, jsem pomohla. Ale vždy jsem si dávala velký pozor na to, aby moje jednání šlo mimo politiku. Šlo pouze o dobročinnost.“

Lorianne se zadívala do růžového keře na opačné straně cesty. Co Viera říkala, jí dávalo smysl. Mělo to jen jeden jediný háček. Takové uspořádání předpokládalo, že zemi bude vládnout její manžel. Ale ač měl Jakub spoustu předností, pro které ho milovala, jako vládce Erienny si ho zkrátka neuměla představit.

Nicméně s úsměvem přikývla a Vieře poděkovala. Kdyby nic jiného, měla alespoň pocit, že pokud Viera našla nějaký způsob, jak coby královna dělat to, co ji naplňovalo, pak takový způsob jistě existoval i pro ni.

„Lerianne,“ pokračovala královna po chvíli. „Už s tebou rodiče mluvili o důvodu mé návštěvy?“

„Řekli mi, že jsi mě chtěla víc poznat,“ odpověděla Lerianne překvapeně. „Není to tak?“

„Ano, dá se říct, že to je to, proč jsem tady,“ přikývla Viera. „Ale důvodem, proč jsem přijela teď, je, že se blíží čas, kdy se staneš královnou. A tvoji rodiče i já jsme měli pocit, že by ti mohlo pomoci si o některých věcech promluvit se mnou spíše než s tvou matkou.“

„Ach,“ bylo jediné, na co se Lerianne zmohla. „Netušila jsem, že... že bych se měla stát královnou tak brzy.“

Nedávalo jí to smysl. Její rodiče přece ještě nebyli nijak staří. Mohli vládnout klidně dalších deset let, nebo i více, pokud by si to přáli. Ledaže...

„Mám se vdát?“ vyhrkla.

Viera lehce stiskla její ruce, které stále ještě držela ve svých suchých, teplých dlaních. Její dotek byl uklidňující, ale ne natolik, aby přemohl paniku, která se Lerianne začala plíživě rozlévat v žilách, zatímco se její mysl snažila přijmout, co právě sama vyslovila.

„Vdát?“ zopakovala hlasitěji. „Vdát!“

„Jen klid, dítě, nebude to hned, budeš mít dostatek času se připravit,“ konejšila ji Viera.

„Ale... za koho?“

Viera zaváhala.

„Tohle je něco, co by ti měla oznámit tvoje matka.“

„Ale neoznámila.“

„Pak pro to má zřejmě nějaký důvod. A já to budu respektovat. Pouze jsem chtěla, aby sis uvědomila, že se tato etapa tvého života blíží, protože věřím, že ti to pomůže pochopit, proč se teď ve tvém životě budou dít určité změny. Pomůže ti to lépe se připravit. A tím pádem bude pro tebe celý ten proces snazší.“

„Snazší?“ zopakovala Lorianne dutě. Připadala si jako v nějakém podivném snu. Ne přímo v noční můře, ale rozhodně ve snu, z něhož by se ráda probudila.

„Vím, jak je těžké opustit domov a vdát se za muže, kterého neznáš. Sama jsem tím prošla. Ale věř mi, že časem se to nové místo stane domovem a ten cizinec po tvém boku milovaným mužem.“

Lorianne na ni hleděla. Nové místo? Bude muset opustit Eriennu. Cizinec? Má si vzít někoho, koho nezná.

A Jakub? Co její Jakub? Znamená to, že budou po zbytek života rozděleni?

Při této myšlence jí vytryskly z očí slzy a ona si přitiskla ruku na pusku, aby zadržela zavzlykání, které se z ní dralo ven. Viera ji pevně objala a nechala ji tiše plakat na svém rameni.

2. kapitola – Hlas lidu

Porada generálů tentokrát probíhala venku, a to v altánu ve starých zahradách. Nebe bylo zatažené a ve svěžím vzduchu kolem se nesly vůně květin, stromů a mokré země. Val seděla po Garianově boku u dlouhého stolu, který nechal Charles do altánu pro tuto příležitost přinést spolu s deseti dřevěnými křesly a občerstvením. Pod stolem měl na jejích kolenou položenou hlavu jeden z Charlesových vlků a ona ho jednou rukou škrábala za ušima, zatímco její druhá ruka spočívala v Garianově dlani. Val chvílemi přemýšlela, jestli si byl někdo jejich spojených rukou skrytých pod mohutnou dřevěnou deskou vědom. Ale Charles ani ostatní generálové nedávali nic najevo, a kdykoliv se koutkem oka podívala na Garianu, ani on nevypadal, že by si její přítomnost uvědomoval jakkoliv výrazněji než přítomnost kohokoliv jiného, kdo s nimi u stolu seděl. A přesto byl jeho stisk pod stolem živý a intenzivní a způsob, jakým jí čas od času přejel palcem po dlani, jí vháněl krev do tváří.

Porada byla tentokrát velmi zdlouhavá, což bylo také důvodem, proč ji Charles přesunul ven. Poslední porady neprobíhaly v plném počtu, protože v podstatě neustále byla alespoň polovina generálů mimo město. Teď se po dlouhé době konečně sešli všichni, což se odrazilo v rozsáhlém seznamu témat, která je čekala. Po dvou hodinách měli za sebou ekonomické záležitosti a probrání

nejdůležitějších novinek. Medailon s červenou pojistkou byl samozřejmě čestným hostem a oba jeho reprezentanti chvíli kolovali mezi generály, jako by se všichni potřebovali na vlastní oči přesvědčit, že na nich opravdu vůbec, ale vůbec nic není vidět. Skutečnost, že Garian nedokázal svou mocí překonat vzorec medailonu, byla znepokojující a vážně naznačovala zapojení Marion.

„Jedné věci ale nerozumím,“ nadhodil Heron, když znovu rozebrali průběh posledního střetu s lovci. „Proč nevyužili toho, že je nevidíte, a nezaútočili?“

„Možná čekali, až se vojáci více rozptýlí,“ odpověděl Arrgis zamyšleně.

„Ne,“ zavrtěla Val hlavou. Nevěděla jak, ale ve chvíli, kdy Heron tuto otázku položil, na ni najednou znala odpověď. Cítila ji každou buňkou svého těla. „Oni neměli v plánu se s námi střetnout. Věděli, že jsme získali jeden medailon. Potřebovali si ověřit, že jsme nerozklíčkovali vzorec, a oni tím pádem stále ještě mohou spoléhat na jeho ochranu.“

Všichni se na ni překvapeně otočili.

„To dává smysl,“ přisvědčil Garian temným tónem.

„Takže když se lovci nevrátili, ostatní věří, že už jim medailony k ničemu nejsou?“ nadhodil Aggson.

Z nějakého důvodu se všichni opět otočili na Val – jako by očekávali, že už teď bude znát odpověď na všechno. Val ale jen pokrčila rameny.

„Dokud nemáme jasný důkaz o opaku, budeme nadále předpokládat, že lovci stále medailony používají,“ rozhodl Charles.

„A stále platí, že jednou z hlavních priorit je získat medailon v aktivní podobě.“

A to byla na dlouhou dobu poslední zajímavá informace, která si získala Vallencinu pozornost.

Když k nim dorazil stávající správce města, aby poreferoval o tom, jak pokračují rekonstrukce zpomalené velkými horky, přistihla se Val, jak pozoruje motýla sedícího na opěradle Finnově židle a její myšlenky utíkají všemi možnými směry. A to si doteď myslela, že nemůže být nic nudnějšího než konference Archivu. Zahradní slavnost nebyla tak špatná, až na ten její divný rozhovor s Lucasem. Podívala se na Aggsona, který se právě k čemusi vyjadřoval. Byla ráda za záminku prohlédnout si jeho obličej. Bylo v něm něco z Lucase? Přemýšlela o posledních několika dnech ve snaze najít nějakou známku toho, že její rozhovor s Lucasem Aggsona jakkoliv ovlivnil. Ale nenarazila na nic. Vlastně Aggsona v podstatě neviděla, což hodnotila jako velmi pozitivní fakt.

Na půl ucha poslouchala plány na slavnost skládání přísah, která se pomalu blížila. Na tu byla zvědavá. Skládání přísah probíhalo každých pár let a vždy šlo o velkou událost významnou nejen pro vlkodlaky, ale pro všechny lesní kmeny. Vlkodlačí vůdci skládali přísahu Charlesovi jako svému nejvyššímu veliteli, ale často se objevovaly také delegace jiných lesních kmenů, aby projevíly Druhému ze Tří svůj respekt a stvrdily stará spojení. Charles byl oficiálně hlavním vůdcem vlkodlaků, ale v praxi hájil zájmy všech lesních kmenů bez ohledu na rasu. Byl jejich největším zastáncem a ochráncem. Val

napadlo, jestlipak se objeví i někdo z jejího kmene. Nebyla si jistá, jestli ji ta představa těšila nebo ne.

„A to nejdůležitější nakonec,“ řekl Charles konečně, čímž Vallence hnedka zvedl náladu. „Dostali jsme výzvu od nejvyššího krále Sorena připojit se k jednání o jednotných revonských zákonech.“

Nesouhlas kolem stolu by se dal téměř nahmatat. Val by přísahala, že i na Charlesově tváři zachytila náznak nelibosti, který ale okamžitě zmizel.

„Jednání proběhnou v Icailu během příštích měsíců, až bude sestaven kompletní tým zástupců revonských národů. Nejvyšší král z logických důvodů žádá, abych osobu, co bude při jednáních hájit zájmy lesních kmenů, zvolil já. Je zřejmé, že půjde o nanejvyšší náročný úkol vyžadující vyspělého a moudrého diplomata.“ Přejel pohledem po všech přítomných. Val následovala jeho příkladu a v mnoha tvářích viděla nadějně očekávání, které bylo nejzřetelnější u Aggsona. Všichni toužili po takové poctě. Pouze Arrgis a Garian vypadali klidně a jen se zájmem čekali, jak se Charles rozhodl.

„Mimo toho dotyčný musí umět vycházet i s reprezentanty ostatních ras. Rozumět jejich povaze a motivům,“ pokračoval Charles. „A v neposlední řadě musí být dobrým vyjednavcem, který ví, kdy přitlačit a kdy ustoupit.“

Otočil se na Gariana.

„Jediný, kdo z mého pohledu tyto všechny požadavky splňuje, je můj první generál.“

Překvapení, které se objevilo v Garianově obličejí bylo evidentně nehrané. Trvalo mu několik vteřin, než se vzpamatoval a naznačil otcí poklonu.

„Pokud si přeješ, abych lesní kmeny při jednáních reprezentoval, rád se toho ujmu,“ řekl. Val viděla, jak se Aggson ušklíbl.

Charles přikývl. „Později spolu probereme detaily. Věřím, že chápeš, jak nevděčný úkol ti dávám. Ať pro nás vyjednáš sebelepší podmínky, naši lidé nikdy nebudou zcela spokojeni. Máš ale moji plnou podporu.“

Val musela potlačit úsměv. Podívala se na Gariana koutkem oka. Jeho tvář byla bez výrazu, ale modrozelené oči mu zářily vzrušením. Nejen že ho jeho otec právě otevřeně ocenil, což bylo samo o sobě dost nezvyklé, ale navíc mu svěřil doposud rozhodně nejdůležitější diplomatickou misi jeho kariéry. A co víc, neudělal to proto, že šlo o jeho syna, nýbrž proto, že skutečně věřil v Garianovu schopnost vyjednat pro lesní kmeny nejlepší možné podmínky. Val cítila hrdost a současně vděčnost, když si znovu uvědomila stisk Garianovy ruky pod stolem. Přes všechny ty konflikty se stále nemohla dopočítat všech důvodů, proč ho milovala.

„Můj pane,“ ozval se rozvážně Ulrik a vytrhl ji ze zamyšlení. Charles mu dal gestem najevo, že může mluvit. „Opravdu je to to, co chceme? Podřizovat naše zákony, které mají tak dlouhou tradici, zákonům jiných ras? Zákonům měst? Jejich svět je přece zcela odlišný od našeho. Měkčí. Pokud změníme naše zákony, změní to i nás. I my se staneme měkčími.“

Tváře všech se otočily od Ulrika k Charlesovi. Charles neodpověděl hned. Z toho, jak vlk, který doteď klidně seděl pod stolem s hlavou na Vallencině koleni, tiše zakňučel a zmizel, Val poznala, že Charlesův klid byl jen na povrchu.

„Čekali jsme dlouhou dobu na okamžik, kdy Soren usedne na nejvyšší trůn,“ řekl Charles konečně dokonale kontrolovaným hlasem. „Stálo nás to hodně úsilí a někteří z nás si museli sáhnout až na samou hranici svých možností.“ Na okamžik přeskočil pohledem k Vallence. Potom se jeho tón změnil a najednou byl drsný. „Ale to všechno bude k ničemu, pokud nebudeme schopni dodržet přísahy, které jsme nejvyššímu králi složili. Kdo jiný než my by měl Sorenovi prokazovat skutečnou loajalitu? Myslíš, že mě těší představa, že zákony, které jsem sám vytvořil, budou zdeformovány ve prospěch mírumilovnějšího soužití s městy?“

U stolu zavládlo hrobové ticho. Ulrik seděl s hlavou pokorně skloněnou a neodpověděl. Charles na něj ještě chvíli hleděl a pak klidnějším hlasem dodal:

„Ale o tom loajalita je – stát při někom i přesto, že s jeho kroky tak docela nesouhlasíme. Soren považuje sjednocení zákonů za nezbytnou součást uzdravování vztahů mezi námi a městy. A objektivně je třeba uznat, že má pravdu. I Owen to věděl, ale ten si nikdy netroufl zajít tak daleko. Soren má odvalu činit těžká rozhodnutí. A my budeme stát při něm.“

Ticho, jež následovalo, přerušil Arrgis, který byl jako obvykle zcela nepoznamenaný oním chvilkovým projevem Charlesova hněvu. Ne snad proto, že by měl ke svému vůdci menší úctu než ostatní, ale

proto, že na rozdíl od nich se jeho hněvem necítil ohrožen. Věřil mu tak bezmezně. A pokud by se jednoho dne Charlesův hněv přece jen obrátil proti němu, Val si byla jistá, že Arrgis by mu sám nabídl svůj život, aby odčinil cokoliv, čím svého velitele zklamal.

„My všichni musíme mít v tomto směru jasno,“ řekl Arrgis a otočil se na ostatní generály. „Až přijedou delegace ostatních kmenů, jistě se strhne na toto téma velká debata. Pokud ostatní vůdci neuvidí, že my sami jsme zajedno, budou o to více protestovat. Co víc, mohou se snažit zpochybňovat cokoliv, co z jednání o zákonech vzejde. My všichni musíme dávat jasně najevo, že tento krok nejvyššího krále respektujeme a plně podporujeme.“

Aggsonovi věnoval o něco delší pohled než ostatním přítomným, dokud třetí generál nepřikývl.

„Už není co dodat,“ uzavřel Charles. „Má ještě někdo nějaké téma, které je třeba probrat?“

Nikdo se neozval, a tak Charles shrnul všechny body porady, zopakoval úkoly pro jednotlivé generály a poradu ukončil zrovna ve chvíli, kdy se začínalo šerit, a lampy visící z dřevěných trámů altánu se samy od sebe rozsvítily. Garian pod stolem jemně pustil Vallencinu ruku a oba vstali. Val slyšela přes vrzání židlí ostatních, jak Charles řekl Arrgisovi: „Nevíš, jak bych si přál, aby ostatní rozuměli mým záměrům tolik jako ty. Když mluvíš, je to často, jako kdybys mi bral z úst moje vlastní slova.“

Arrgisovu odpověď už neslyšela, protože v té chvíli se k ní Garian naklonil a tiše řekl: „Musím ještě něco zařídit. Uvidíme se později.“

Val zklamaně přikývla. Celou poradu netoužila po ničem jiném, než být s ním o samotě. On měl ale zjevně jiné priority. Zamířila loudavým krokem zpátky do paláce. Držela se od ostatních dál. Neměla náladu na společnost a hlučné hlasy generálů jí právě v té chvíli vadily.

Když dorazila do pokojů, nechala světla zhasnutá, jak bylo jejím zvykem. Měla v plánu si na chvíli v klidu sednout a sepsat do svého notýsku všechny hlavní body porady, aby se k nim mohla v budoucnu kdykoliv vrátit, pokud by se zpětně ukázaly být důležitými. Když ale procházela kolem zavřených dveří na terasu, záblesk oranžového světla upoutal její pozornost. Někdo zjevně zapálil oheň v kovovém ohništi. Otevřela dveře dokořán a zůstala překvapeně stát. Dlouhý stůl ve středu venkovní sedací soupravy byl obložený jídlem a vínem, v ohništi hořel čerstvý oheň a soupravu někdo vybavil dodatečnými polštáři pro zvýšení pohodlí.

„Říkal jsem si, že bychom ty hádky měli vyvažovat něčím příjemným,“ ozval se za ní Garianův hlas. Překvapeně se otočila. Stál ve stínu vedle dveří, ale to nevysvětlovalo, proč si ho předtím nevšimla. Musel použít velmi silný štít. Ani jí nebylo úplně jasné, jak se sem dostal před ní. Ale vlastně na tom nezáleželo.

„Na tom něco bude,“ uznala s úsměvem.

Došel k ní a zvedl ruku, ve které držel silný stonek s velkým temně modrým květem. Okraje okvětních lístků se stříbřitě leskly a celý květ neskutečně nádherně voněl. Půlnoční růže. Val si od něj květinu vzala a s širokým úsměvem ji zamýšleně otočila v prstech.

„Kde jsi ji vzal?“

„V zahradách,“ odpověděl Garian a když Val důrazně zvedla obočí, dodal s uličnickým výrazem: „Musel jsem přelézt zeď a do paláce ji propašovat pod košilí.“

Val se zasmála představě, jak Charlesův první generál leze přes zeď, aby ukradl půlnoční růži – jako kdysi, když byl ještě kluk a chtěl, aby na něj po odjezdu z Lykeony měla památku. Teď byl ale jejich vztah komplikovanější než tenkrát a Val přemýšlela, jestli byl vhodný čas o tom začít konečně mluvit.

„A co ty disciplinární následky, co mi ještě pořád dlužíš?“ zeptala se lehkým tónem v odkazu na jejich poslední výjezd.

„Ještě je zvažuju,“ odpověděl Garian ve stejně nenuceném duchu, ale pak zavrtěl hlavou. „Ale myslím, že bude lepší se do téhle diskuse dnes nepouštět. Shodli jsme se přece, že je třeba naše hádky vyvažovat něčím příjemným. Máš hlad?“

„Kdo by neměl po tak dlouhé poradě?“ zasmála se Val a nechala se od něj dovést ke stolu, kde se posadili. Zatímco jí Garian naléval víno, sledovala zamyšleně jeho tvář, která pro jednu vypadala zcela bezstarostně, a ptala se sama sebe, jestli byl opravdu dobrý nápad opět všechny problémy, co mezi sebou měli, prostě ignorovat.

V tu samou dobu se v Icailu Soren rozhodl, že on už jeden ze svých hlavních problémů dál ignorovat nemůže. Nebylo obvyklé, aby král osobně navštěvoval vězně, a proto se cestou k Buřičově cele setkal s celou řadou udivených pohledů. Ale on došel k závěru, že lepší řešení není. Jeden z hlavních Buřičových argumentů proti němu byl, že se stavěl nad ostatní – jako by byl něco víc než prostí lidé. Soren

doufal, že už jen tím, že s Buřičem půjde mluvit osobně, by mohl tímto argumentem trochu otrást v základech.

Když vešel do cely, Buřič seděl na svém slaměném lůžku se zavřenýma očima. Soren si na okamžik nebyl jistý, jestli nespál, ale muž téměř okamžitě řekl:

„Čemu vděčím za tu vzácnou návštěvu?“

Ano, stopy ironie byly v jeho hlasu evidentní. Soren je cíleně přehlédł. Vzal stoličku, co se opírala o zeď v jednom z rohů cely, a postavil si ji kousek od Buřice, aby si mohl sednout naproti němu.

„Nechtěl jsi mluvit s mými muži,“ odpověděl na jeho otázku. „Říkal jsem si, že třeba budeš mluvit se mnou – jako rovný s rovným.“

Při jeho posledních slovech Buřič otevřel oči. Chvíli nejvyššího krále sledoval se zjevnou nedůvěrou.

„Musíš mě mít za hlupáka, když si myslíš, že se dám opít rohlíkem,“ řekl potom. „Zní to sice hezky, ale já znám lidi jako jsi ty velmi dobře. Vy nevěříte, že jste si s ostatními rovni.“

Soren si ho chvíli zamyšleně měřil. Zpod jeho přerostlých pískových vlasů, které mu padaly do lehce zarostlého obličeje, mu hleděl vstříc pár inteligentních, jiskřivých očí. Rozhodl se použít k útoku jednu z nejsilnějších zbraní, které měl – pravdu.

„Samozřejmě že znáš,“ přikývl. „Ty jsi totiž jeden z nás.“

Buřičovo čelo se na okamžik sraštilo v překvapené grimase. Nemile překvapené, pokud mohl Soren soudit. Pokýval hlavou.

„Mým lidem se podařilo vystopovat tvůj původ. Tristan z Aratu. Pocházíš z urozené rodiny z Perethu. Dokonce tak urozené, že bys za

jistých okolností mohl mít nárok na trůn. Ale ty ses zřekl svého titulu a své rodiny. Proč?“

Buřič dlouhou chvíli jen mlčel a Soren už začínal mít obavy, že tím jejich rozhovor skončil. Seděl ale dál nehnutě na stoličce a čekal.

„Bylo mi z toho zle,“ řekl Buřič najednou. „Všechny ty intriky. Boje o moc. Mezi urozenými jsem ve jménu různé formy vyššího dobra viděl věci, za které by se slušný člověk musel hanbou do země propadnout. Pro zachování moci jsou páni schopni udělat cokoli. Lhát, podplácet, vraždit. Dokonce i zradit vlastní krev. Nic jim není cizí a vždycky najdou nějaký způsob, jak si to ospravedlnit. Pro ně přece neplatí stejná pravidla jako pro obyčejné smrtelníky,“ dodal s pohrdavým úšklebkem. Celou dobu, co mluvil, se díval Sorenovi ostře do očí – jako by v něm viděl ztělesnění těch všech nešvarů mocných, o nichž mluvil.

Nejvyšší král pomalu pokýval hlavou, když pochopil, co z Tristana z Aratu udělalo Buřiče. Pochopil? Možná. Možná v tom bylo víc.

„A co ty?“ zeptal se ho. „Jsi z urozené rodiny – znamená to, že jsi stejný jako oni?“

„Nejsem. A proto jsem odešel,“ zasyčel Buřič. „Rozhodl jsem se svůj život využít k něčemu smysluplnějšímu – rozhodl jsem se lidem otevřít oči.“

„Řekni mi něco. Když ty můžeš být jiný, to tě ani nenapadlo zvážit možnost, že já bych byl?“ zeptal se ho Soren.

Viděl, že ho tou otázkou zaskočil. Po několika vteřinách pokračoval:

„Nic o mně nevíš, a přesto jsi mě odsoudil. Neseděl jsem na trůnu ani den a pro tebe jsem už byl špatným králem.“

„Viděl jsem toho za svůj život dost,“ odsekl Buřič. „Nemám důvod věřit, že jsi jiný než ostatní. Můžeš mi odpřisáhnout, že nejsi ochotný udělat cokoliv, aby sis udržel moc?“

Soren otevřel pusu a zase ji zavřel.

„Můžeš mi odpřisáhnout,“ pokračoval Buřič vášnivě, „že jsi opravdu ochotný obětovat všechno pro blaho Revony?“

„Nemáš tušení, co jsem musel obětovat pro blaho Revony, a jaké oběti mě ještě čekají,“ odpověděl mu Soren tiše, ale pevně. Síla emocí, které v něm tato slova vyvolala, překvapila jeho samého. Buřič na něj chvíli hleděl, než řekl: „Potom možná přijde den, kdy tě přestanu nenávidět a začnu tě litovat.“

Po těchto slovech Soren vstal a začal před Buřičem přecházet sem a tam. A pak se v náhlém návalu inspirace zastavil, a aniž o tom moc přemýšlel, řekl:

„Jde ti skutečně o blaho prostých lidí? Dokaž to. Staň se členem icaílské rady, kterou dávám dohromady.“

Buřič se zasmál a Soren pozvedl obočí a nadhodil:

„Možná, že bez ohledu na to, že ses svého jména vzdal, tvoje pýcha stále prozrazuje tvůj původ.“

Buřič mu věnoval zlostný pohled.

„Myslíš, že se stanu tvojí loutkou? Dobře vím, že mi nabízíš pozici jen proto, abys zničil nebezpečí, které má slova znamenají pro tvou vládu. Myslíš, že bych takto mohl zradit sám sebe? Myslíš, že mě můžeš podplatit?“

Soren odolal pokušení připomenout mu, že nejjednodušší ze způsobů, jak by mohl zničit nebezpečí, které Buřičova slova znamenala pro jeho vládu, by byl ho prostě popravit. Toto řešení by nejspíš zvolil Charles.

„Nabízím ti pozici proto, aby ses stal hlasem lidu na mém dvoře. Za pány bude v mé radě mluvit můj bratr Oliver. Kdo bude mluvit za prosté lidi?“

Nebyl si jistý, jestli to, co právě teď dělal, byl dobrý nápad. Nebyl si jistý, jestli to mohlo fungovat. Věděl jen, že chtěl tohoto muže na své straně, ne jako svého nepřítele. Neočekával, že se to obejde bez komplikací. Ale pokud by Buřič nehlásal to, co lidi oslovovalo, nikdy by mu nenaslouchali. Buřič byl v jistém smyslu ztělesněním čehosi, co v prostých lidech doutnalo. Možná, že když se to cosi bude moci projevit konstruktivním způsobem, nevybouchne mu to jednoho dne přímo pod nohama.

„A když nepřijmu?“ zeptal se ho vyzývavě Buřič. „Co se mnou bude potom? Popravíš mě?“ dodal s pohrdavým úsměvem.

Soren na něj chvíli hleděl.

„Ať se rozhodneš jakkoliv, zítra ráno budeš propuštěn.“

Překvapení a hluboká nedůvěra. Soren na něj chvíli mlčky hleděl s naprosto vážnou tváří.

„Přemýšlej o tom. Chtěl jsi něco změnit? Máš možnost.“

Po těchto slovech se otočil a z cely odešel.

3. kapitola – Leriannina prosba

„To vypadá vcelku uspokojivě,“ zamumlal Jakub, zatímco si soustředěně prohlížel podkovu, kterou držel v kovářských kleštích. „Teda až na ten tvar.“

„Tvar dopiluješ,“ mávl rukou Simon a vstal z dřevěné lavice, co stála vedle hrubé kamenné zdi Dominikovy kovárny. Plechový hrnek na vodu, z něhož se několikrát napil, zatímco sledoval Jakuba při práci, pověsil na hřebík na jednom z trámů, a zamířil k výhni. Jakub překvapeně strnul, když vzal Simon bez zaváhání stále ještě rozpálený kus železa do ruky, aby si ho prohlédl z blízka. Zdálo se, že mocní Drakonci byli žáruvzdorní. To bylo dobré vědět.

„Mhm, vzorec je dostatečně stabilní,“ ohodnotil. „Zdá se, že brzy budete moct začít nabízet vylepšený model protihlukových podkov.“

„Nejsou přímo protihlukové,“ opravil ho Jakub s úsměvem a znovu si vzal svůj výtvar opatrně do kleští. „Pořád jsou na dlažbě slyšet ve cvalu. I když výrazně méně než ty stávající, co kolují po trhu. Dokonce bych řekl, že s těmihle by člověka v noci nevzbudila ani armáda projíždějící pod jeho oknem,“ vysvětloval se zadostiučiněním, než se zarazil: „Což vlastně nevím, jestli je výhoda, nebo nevýhoda.“

„Pro armádu nebo pro toho člověka?“ pousmál se Simon pobaveně.

„Chm,“ udělal Jakub a strčil podkovu do výhně. „Ale dokud nepřesvědčím podkovy, aby vypadaly jako podkovy, tak mi moje transformační vychytávky až tak platné nebudou. Tímhle by se dal okovat tak slon. Až na to, že slon nemá kopyta, takže se okovat nedá.“

„Dej to sem,“ zasmál se Simon a vzal trochu neochotnému Jakubovi kleště z ruky. „Do tvaru ti podkovy hodí Dominik jedna dvě. Ale nový transformační postup nevymyslí. Soustřeď se na to, co ti jde.“

Jakub poodstoupil dál, aby Simonovi udělal místo, a sundal si koženou zástěru.

„Nerad dělám věci jen napůl,“ namítl.

„Tomu se říká dělba práce,“ mávl Simon rukou, přendal podkovu na kovadlinu a začal ji zpracovávat do požadovaného tvaru. „Proč vůbec Dominikovi v kovárně pomáháš? Nezdálo se mi, že bys měl v plánu pokračovat v rodinné tradici a převzít po otci řemeslo,“ dodal pobaveně.

Jakub chvíli sledoval Simonovu práci, než odpověděl.

„Dominik chce dát dohromady Egelton. Ale potřebujeme peníze a ani sebelepší kovář si nevydělá tolik, kolik potřebujeme my. Tak jsem si říkal, že to chce prostě nabízet něco, co nenabízí nikdo jiný. A s tím mu můžu pomoci.“

Simon na to mimo pokývání hlavou nijak nezareagoval, a tak se mezi nimi rozhostilo ticho. Ulice vedle kovárny byla díky pokročilé hodině klidná. Kvůli zataženému nebi se šerilo dříve a na hladkou dlažbu stejně jako celý den dopadaly sem tam kapky deště. Dominik byl mimo město kvůli novým obchodním příležitostem a vrátit se měl

až po soumraku. Jakub někdy jezdil s ním, ale obchodní jednání mu nepřipadala o nic zajímavější v praxi, než když je míval ve škole teoreticky, a tak po několika schůzkách usoudil, že bude přínosnější se věnovat něčemu – čemukoliv – jinému. Navíc se zdálo, že Dominik si sám při vyjednáváních s obchodníky vedl velmi dobře. Dokonce během nich upouštěl od své aktuální misantropické a nesebevědomé image a Jakub si uvědomil, že v něm v těchto chvílích viděl záblesky toho dřívějšího Dominika – pána z Egeltonu a velitele Marioniny osobní gardy. Ať už to bylo jenom divadlo pro zlepšení vyjednávací pozice, nebo se v jeho otci skutečně znovu probouzela jakási drakonská hrdost, výsledný efekt byl poměrně působivý.

Z myšlenek ho vytrhlo zasyčení rozžhaveného kovu ve vodě.

„Hotovo,“ řekl Simon a podal Jakubovi zchlazenou podkovu. Jakub si znovu prohlédl svůj vzorec i výsledek Simonovy práce.

„Tohle by mělo jít na odbyt. Máš hlad?“

„Spíš žízeň. A chuť na něco jiného než vodu.“

Společně zamířili do domu.

„Pivo, víno?“ zeptal se Jakub.

Simon došel ke krbu, hodil do něj velké poleno a letmým pohledem probudil k životu silný plamen z několika chladnoucích uhlíků. Když se oheň náruživě zakousl do dřeva, posadil se ke stolu a odpověděl: „Trocha vína bude stačit.“

Chvilku nato Jakub přinesl pro Simona keramický pohár naplněný červeným vínem a pro sebe bylinkový čaj. Sedl si na svou oblíbenou židli.

„Je jedno, jak dobré podkovy budete vyrábět,“ řekl Simon najednou. Jakub se překvapeně zamračil, ale Simon hned pokračoval. „Tímhle stylem vám bude trvat roky, než získáte dostatek prostředků na opravu Egeltonu.“

Jakubova nálada značně poklesla.

„Dominik říkal, že to má spočítané,“ namítl chabě.

Simon se pousmál.

„A řekl ti termín, kdy se budete stěhovat?“

Jakub zapátral v paměti, ale musel uznat, že Dominik byl vlastně ohledně celého plánu poměrně vágní. A on sám byl tak šťastný, že jeho otec vůbec nějaký plán měl, že všechnu svou energii investoval do hlasité podpory, místo do kladení otázek.

„Věř mi, Jakube, bude to trvat roky. Dominik se na to nejspíš upnul proto, aby měl zase něco na práci. Aby dal smysl a směr svému životu.“

„O to mi tak trochu šlo, když jsem ho tam nasměroval,“ uznal Jakub.

„Tak odtud vítr vane,“ poznamenal Simon pobaveně. „Netvař se tak rozpačitě, máš moji plnou podporu. Ale možná bys mohl svého vlivu na otce využít trochu efektivněji a připomenout mu, že v Drakones má stále ještě svůj dům a své peníze.“

„Dům a peníze?“ zopakoval Jakub napůl šokovaně a napůl pobouřeně. *Dům a peníze?*

„Jeden z nejstarších a nejlepších domů ve městě,“ přikývl Simon zjevně potěšený dramatickým efektem, jaký jeho sdělení na Jakuba mělo. „A peněz dost – no, možná ne na desítky let extravagantního

života, ale minimálně na pár let určitě. A rozhodně dost na rekonstrukci Egeltonu.“

„Tak proč...? Ani mi o tom neřekl!“ zvolal Jakub rozohněně.

„Nejspíš se obával, že bys nesdílel jeho odhodlání vyhýbat se už navždy všemu, co jen vzdáleně souvisí s Marion. Tedy téměř všemu,“ dodal pobaveně. „Dominik je neskutečně tvrdohlavý. Marion mu už před dlouhou dobou popřála hezký život a přestala se ho snažit přesvědčit k návratu do jejích služeb. To ale neznamená, že Dominik nemá v Drakones stále otevřené dveře. Může se vrátit, kdykoliv se rozhodne, a žít jako pán i bez služby Marion. Nemusí od rána do večera dřít, aby si za mnoho a mnoho let mohl na stará kolena opravit panství, kde bude žít sám. V Drakones míval rodinu a přátele. Možná by nebylo od věci mu to připomenout.“

Jakub mlčel. Takže jeho otec měl v Drakones majetek. Podle všeho dost majetku. Nemohl si odpustit kritický pohled kolem dokola. Jejich calethonský domek se stal v mnoha směrech domovem. Jakub byl tím, kdo ho s Dominikovým požehnáním dovybavil a oživil věcmi, jako byly závěsy, ubrus, barevné nádoby a květiny na oknech. Ale pořád to bylo tak nějak dočasně řešení. Spíše něco na pohodlné přežití, než se budou moci konečně přestěhovat někam, kde opravdu stojí za to žít. A celou tu dobu měl Dominik v Drakones dům?

„Zkusím to nějak nadhodit, až bude dobrá příležitost,“ zamumlal nejistě. Nějak tušil, že se v takové chvíli dobrá příležitost změní v příležitost k velmi nedobré hádce. Ale copak to za to nestálo? Už si všiml, že Dominik měl tendenci reagovat zlostí na cokoli, co ho vytrhlo z jeho každodenní uzavřené a mírně sebelítostivé rutiny –

zvláště pokud se to jakkoliv týkalo jeho starého života nebo dokonce Dračí paní. Ale také už věděl, že hádkou pro jeho otce celá záležitost uzavřená nebyla. Že o tom přemýšlel i dál a někdy byl dokonce schopný po několika dnech přijít se smířlivější odpovědí nebo nabídkou kompromisu.

„Myslím, že když ho přesvědčíš, uleví se vám oběma,“ přikývl Simon.

Z ulice se ozval hluk a Simon byl okamžitě na nohou a na cestě k oknu.

„Co se děje?“ zeptal se Jakub nervózně. Sám slyšel pokřik a zvuk mnoha koní, kteří projeli kolem domu, a rozhodně by se jim hodily jeho nové protihlukové podkovy. Simon neodpověděl hned, ale po chvíli se od okna odvrátil a zamířil zpátky ke stolu.

„Calethonská stráž,“ řekl nevzrušeně.

„Hm,“ udělal Jakub. „Dominik říkal, že se vrátí po soumraku, takže už by měl každou chvíli dorazit,“ nadhodil při pohledu k oknům. Na ulici už se skutečně stmívalo. K večeři měl v plánu sníst, co zbylo z oběda, a tak vlastně neměl co na práci, dokud se Dominik nevrátí. „Zůstaneš na večeři?“ zeptal se Simona.

„Zůstanu, ale nebudu jíst,“ odpověděl mu Simon a s očima upřenýma do ohně upil ze svého poháru s vínem. Zdál se být ztracený v myšlenkách.

Jakub se rozhlédl po kuchyni ve snaze přijít na něco, čím by do Dominikova návratu zabil čas, když se ozvalo zaklepání na dveře. Jakub ten styl znal tak důvěrně, že ihned poznal i v tom krátkém zvuku jistou zdrženlivou naléhavost.

„Čekáš někoho?“ zeptal se Simon – zřejmě aby věděl, zda je třeba se znepokojovat, nebo může zůstat v klidu sedět.

„Ehm, ne tak docela,“ odpověděl Jakub neurčitě a spěchal ke dveřím. Pootevřel je jenom trochu a proklouzl jimi na ulici. Na prahu našel Lorianne. Ustoupila stranou, aby mu udělala místo. Pod střechou bylo sucho, ale jen o kousek dál se dlažba ve světle lamp leskla jako by ji někdo naolejoval. Déšť sílil.

„Co tady děláš? Stalo se něco?“ zeptal se Jakub polekaně a rychle si Lorianne prohlédl, aby se ujistil, že byla v pořádku. Byla zabalená do tmavě modrého přísláště s kápí přetaženou přes hlavu, takže téměř úplně zakrývala její vlasy až na pár pramínků, které se jí ve vlhkém vzduchu přilepily po straně na tvář. Ještě než stihla odpovědět, Jakub si ji natočil ke světlu, aby jí lépe viděl do obličeje. Její tváře hořely a oči měla začervenalé. Možná, že to vlhko na její tváři nezpůsobil déšť...

„Co se stalo?“ zopakoval naléhavě a chytil ji pevně přes plášť za paže. Měl chuť s ní zatřást, ale hned si všiml, že to ani nebylo potřeba. Už se trásla. Vzal ji za ruce a zjistil, že byly studené jako led.

„Potřebuju ti něco říct,“ odpověděla konečně. Její hlas zněl necharakteristicky slabě. „Můžu jít dovnitř?“

Jakub se nejistě ohlédl na zavřené dveře za sebou.

„Je tu Simon. Asi by tě neměl vidět. Ale můžeme jít do kovárny. Tam je sucho a teplo.“

Lorianne přikývla. Jakub pootevřel dveře do domu a zavolal na Simona:

„Půjdu na chvíli ven, buď jako doma.“

V kovárně Jakub Lorianne posadil na lavici a sám si sednul do dřepu před ní. Jemně tiskl její ruce ve svých ve snaze je aspoň trochu zahřát.

„Nabídl bych ti vodu, ale je tak studená, že by to asi bylo spíš na škodu.“

Lorianne se poprvé slabě pousmála a zavrtěla hlavou.

„To nic, nemám žízeň. Potřebuju ti něco říct,“ zopakovala nejistě. Jakub měl dojem, že vůbec nemohla najít ta správná slova, a začal mít tušení, čeho se to bude týkat.

Najednou měl nepříjemný pocit, že se mu zničehonic odkrvily nohy. Vstal, aby se protáhl, ale jenom zjistil, že nohy nejsou ten problém. Nějak se mu odkrvilo celé tělo. Začal chápat smysl fráze: *krve by se v něm nedořezal*. Pak si uvědomil, že by se spíš měl snažit působit klidně a vyrovnaně, a tak si zase dřepnul.

„Aha,“ udělal nervózně, aby jí dal najevo, že může pokračovat.

Lorianne se zhluboka nadechla a vychrlila.

„Mám se vdávat.“

„Aha,“ udělal znovu Jakub dutě. Jeho mozek definitivně začal vykazovat známky nedostatečného přívodu kyslíku.

„Rodiče mi to všechno naplánovali, ani se mě nezeptali! Ani mi to neřekli. Dozvěděla jsem se to od Viery. Vlastně ani nevím za koho,“ pokračovala princezna.

Schovala si obličej do dlaní. V jakési blíže nespecifikovatelné části Jakubova paralyzovaného mozku se objevila smělá myšlenka, že by ji měl obejmout a utěšit, ale komunikační kanály mezi jeho mozkem a tělem byly zřejmě přerušeny, protože se nedokázal pohnout.

Nedokázal jí na to ani nic říct. Vnímal ty velké jasně modré oči, jak na něj hleděly z jezírka slz, a čekaly na reakci. Jakoukoliv reakci.

„Ehm, určitě ti vybrali někoho dobrého,“ řekl dokonale mrtvým tónem. Uvědomoval si, jak dementně taková věta v tu chvíli vyzněla. Měl chuť začít bouchat hlavou do zdi.

Lerianne se nechápavě zamračila.

„To je všechno, co mi řekneš?“ zašeptala.

Jakub vstal a udělal od ní pár kroků stranou. Když si uvědomil, že už si asi počtvrté za poslední minutu strká vlasy za ucho, založil si ruce na prsou, aby sám sobě zabránil v jakýchkoliv neúmyslných pohybech.

„Co jsi čekala, že ti na to řeknu? Jsi princezna. Přece sis nemyslela, že by ti rodiče někdy dovolili si vzít mě?“

Chtěl se zasmát, ale nešlo mu to.

„Tos celou tu dobu věděl, že to mezi námi k ničemu nepovede? Že nemáme budoucnost?“

Zdalo se, jako by si mluvila spíš sama pro sebe. Ani se na něj nedívala. Její oči putovaly po zemi, jako by se tam snažila najít něco, co jí pomůže celou situaci lépe pochopit.

„Poznal jsem tvoji matku. To mi stačilo, abych si udělal obrázek.“

Lerianne udělala zvláštní zvuk někde mezi smíchem, pohrdavým odfrknutím a vzlykem. Byl v něm náznak hysterie. Potom ale najednou vstala a k Jakubově hrůze s velmi odhodlaným výrazem a zářícíma očima zamířila za ním. Vzala jeho obličej do dlaní.

„Co kdybychom se tajně vzali? Rodiče mě nemůžou nutit, abych se vdala, když už jednou vdaná budu! Můžeme požádat Nicol, ta by

nás určitě oddala. A pokud to moji rodiče nepřijmou, můžeme utéct a zůstat a Asylii!“

Jakub prudce zavrtěl hlavou, aby tu naneštěstí velmi atraktivní představu dostal z hlavy.

„Ne, ne, ne, to přece nemůžeme!“

Lerianne se zarazila a sklesle své ruce spustila.

„Myslel jsi to vůbec se mnou někdy vážně?“ zeptala se ho.

„Copak bych si lámal hlavu s tvou budoucností, kdybych to vážně nemyslel?“ odsekl Jakub najednou podrážděně. „Myslíš, že mě těší, že nejsem dost dobrý na to, abych si tě někdy mohl vzít? Myslíš, že bych s tebou nechtěl žít aspoň v Asylii? Ale jak dlouho by ti to vyhovovalo? Podívej se na Inu, která zradila, koho mohla, protože už jí asylský život nebyl dost dobrý!“

„Já nejsem Ina!“ vpálila mu výhrůžně Lerianne.

„A kdo by se jí divil?“ pokračoval Jakub, jako by nic neslyšel. „Vždyť po takové době už je Asylie vězením a ne útočištěm. Jak dlouho bys to vydržela ty? A co by se zatím stalo s tvou zemí? A co tvoji rodiče? Tohle není jenom o nás, Anne.“

Odmlčel se a podíval se na jejich spojené ruce.

„Ty měsíce, co jsme spolu strávili, byly skvělé, ale oba jsme přece věděli, že to jednou musí skončit.“

Jeho poslední slova byla poznamenaná začínající panikou. Najednou si uvědomil, že pokud to Lerianne nevěděla, tak se teď musela cítit hodně ublížená... zrazená. Nejspíš měla pocit, že jí celou tu dobu lhal.

Vytrhla se mu. Z očí jí proudem tekly slzy, ale její tvář byla jako z kamene.

„Děkuju, že jsi ke mně konečně upřímný.“

„Anne...“

„Nepřerušuj mě, když mluvím,“ řekla ostře a vytáhla se do plné výšky. „Máš pravdu. Nejsi pro mě dost dobrý. A už tě nikdy nechci vidět.“

Jakuba její slova tak šokovala, že mu chvíli trvalo, než se vzpamatoval. Lorianne mezitím zamířila rychlým krokem z kovárny ven. Jakub vyrazil za ní. V ulicích byla tma a dost možná ne příliš bezpečno. Nemusela ho chtít vidět, ale měla by se alespoň nechat doprovodit k přenosovým kruhům.

Lorianne zrychlila, když slyšela za sebou jeho kroky, a dala se do běhu. Jakub na ni chtěl zavolat, ale vtom si všiml, že se k nim hlavní ulicí blíží calethonská stráž. Žena běžící po ulici v dešti nebyla ničím tak výjimečným. Třeba jen spěchala domů. Ale kdyby se ji snažil dohonit, celkem jistě by upoutal jejich pozornost. A poslední, co potřeboval, bylo, aby je třeba stráž zatkla pro podezřelé chování. Jak dlouho by jim trvalo, než by zjistili, kdo Lorianne je? Zůstal tedy stát na místě a díval se za ní, jak se mu vzdaluje z dohledu. Neotočila se, ani nezpomalila.

Zbytek toho večera si Jakub nepamatoval. Připadal si jako náměsíčný. Najednou ležel ve své posteli v Dominikově domě, aniž věděl, jak se tam dostal, zíral do trámů nad sebou a poslouchal bubnování deště do střechy. Cítil se příšerně. A nejhorší na tom bylo,